

7 Kasım

– deniz-ozbas · 21 Kasım 2010

---

7 Kasım da

Bir sonbahar akşamındayım.
Sensiz geçireceğim ilk gece,
Kalbimdeki yara hala sızlıyor,
Aklım ise vazgeçmemi söylerken ,
Kalbim canı yansa da
seni sayıklıyor.

Bunaldım evden desem de,
Asıl senin yokluğun bitiriyor beni,
Çok ama çok acıtıyor kalbimi.
Neyse boş ver bunları
Bilirsin ki ben kolay kolay üşümem,
Bir ceket aldım üzerime
Dışarı çıktım bir anda üşümeye başladım,
Aslında soğuk değildi hava,
Ama üşüyordum işte !
Anlamadığım kalbim alev alev yanarken
Nasıl üşüyordum ?

İlerlemeye başladım,
İssiz ve boş sokaklardan geçiyordum,
Hatırlıyor musun bilmem
Kaç kere beraber geçmiştik bu sokaktan,
İlkinde korktuğumu söylemiştim
Sense 'ben seni korurum' demiştin.
Peki şimdi ne olacak ?
Kim koruyacak beni ıssız sokaklar da ?
Kalbim sanki bir soba sense üşüyen bir ev sahibisin
Hiç durmadan kömür atıyorsun sobaya
Ve soba daha daha çok yanıyor !

Evet yanıyor ve artık dayanamıyor,
Yürüyorum başımda çok kötü bir ağrı
Gözlerim yavaş yavaş kapanıyor

En son hatırladığım bunlar ,
Gerisi çok büyük bir boşlukta yatar.

Gözlerimi açtığım da
Bir hastane odasıdaydım,
Baş ucum da bir doktor vardı.
Senin olman gereken yerde
Gözlerim seni aradı bulamadım,
Sonradan aklıma geldi
Beni vicdansızca terk edişin bırakışın.

O arada sanki bedenim burada değildi,
Bilincim, onun açık olduğundan emin değilim,
Beyaz bir ışık beni çağırıyor
Işığa yaklaştıkça hafifliyor acım,
Yavaş yavaş ışıktan içeri süzülüp
Onun bir parçası oluveriyorum,
Sana son sözlerim:
'bende artık seni sevmiyorum'.

Deniz ÖZBAŞ